

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

Protokolant prot. sąd. Natalia Komorniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Macieja Długolecki
po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2020r.

sprawy **P. B.**

oskarżonego z art. 209 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 15 stycznia 2020r. sygn. akt II K 521/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że obniża do 1 (jednego) miesiąca wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 60 złotych

Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 339/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 15 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 521/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	k. 387 – 391 dokumenty	Bez znaczenia dla ustalenia faktów

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżony <u>uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego nie ze złej woli, a jedynie przez wzgląd na swój stan zdrowia.</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wersja biegu wypadków i ich interpretacja przedstawione przez apelującego jawią się jedynie jako polemika z ustaleniami Sądu Rejonowego o przeciwnym charakterze, który relewantne dla sprawy okoliczności oparł na prawidłowo ocenionych środkach dowodowych. Sąd bowiem ocenił zgromadzone w sprawie dowody w sposób prawidłowy i kompleksowy.</p> <p>Przestępstwa niealimentacji dopuszcza się tylko taka osoba, która może wykonać ciężący na niej obowiązek alimentacyjny, ale tego nie czyni mimo realnych możliwości. Uchylenie się od</p>		

obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku nie dopełni go ze złej woli (uchw. SN z 9.6.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, Nr 7–8, poz. 86; wyr. SN z 27.2.1996 r., II KRN 200/95, OSN Prok. i Pr. 1996, Nr 10, poz. 8; wyr. SN z 24.11.1970 r., V KRN 437/70, OSNKW 1971, Nr 3, poz. 37; wyr. SN z 19.12.1979 r., V KRN 297/79, OSNPG 1980, Nr 6, poz. 79; wyr. SN z 7.10.1994 r., III KRN 136/94, Prok. i Pr. 1995, Nr 5, poz. 10; wyr. SN z 9.5.1995 r., III KRN 29/95, OSNKW 1995, Nr 9–10, poz. 64; wyr. SN z 11.28.1995 r., III KRN 137/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 6, poz. 11; post. SN z 17.4.1996 r., II KRN 204/96, OSN Prok. i Pr. 1996, Nr 11, poz. 4; post. SA w Krakowie z 13.12.2000 r., II AKz 289/00, KZS 2000, Nr 12, poz. 28). Obowiązuje w tym przypadku reguła ultra posse nemo obligatur (Stefański R., Kodeks karny. Komentarz, 2020, Legalis el.).

W ocenie Sądu II instancji całkowicie prawidłowe było ustalenie Sądu Rejonowego (poczynione w oparciu o wiarygodną opinię sądowo-lekarską z 2 stycznia 2020 r. lek. S. P.), że stan zdrowia umożliwił P. B. w okresie objętym zarzutem podjęcie pracy zarobkowej o charakterze pracy umysłowej i lekkiej pracy fizycznej **w pełnym wymiarze czasu pracy**, a nie w wymiarze części etatu, jak twierdzi obrońca. Forsowanie przez obrońcę stanowiska, że oskarżony był w stanie podjąć wyżej określone zajęcia w ograniczonym zakresie stanowiło zdaniem Sądu Okręgowego wyłącznie próbę nieusprawiedliwionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I

instancji, a zarazem nieuzasadnioną próbę umniejszenia swojej odpowiedzialności za popełniony czyn. Poza tym Sąd Rejonowy trafnie wywnioskował, iż sytuacja oskarżonego nie mogła być zła, skoro nie szukał on pracy zarobkowej (nie był wszakże zarejestrowany jako osoba bezrobotna) oraz nie korzystał z pomocy opieki społecznej. Natomiast okoliczność, na którą powołuje się obrońca oskarżonego, tj. że oskarżony legitymuje się jedynie wykształceniem podstawowym nie powoduje zdaniem Sądu Okręgowego, że P. B. nie miał realnej możliwości wykonywania obowiązku alimentacyjnego wobec swojej byłej małżonki. Nie przekonały Sądu Okręgowego w ww. zakresie argumenty obrońcy tego rodzaju, że kwalifikacje zawodowe oskarżonego ograniczyły znalezienie przez niego zatrudnienia na stanowisku związanym z wykonywaniem prac umysłowych, czy też lekkich prac fizycznych na tyle, że całkowicie uniemożliwiłoby to wykonywanie ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec W. B..

Wniosek

Uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
2	Rażąca niewspółmierność kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przemawia za orzeczeniem kary grzywny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut obrońcy rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności okazał się częściowo zasadny. W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie wymierzona oskarżonemu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności (w zawieszeniu na okres 2 lat próby) razi surowością i stanowić będzie dla P. B. dolegliwość nieproporcjonalną do stopnia jego zawinienia, niezależnie od ustalenia czy wcześniejsze skazanie uległo zatarciu. Sąd Okręgowy uznał, że sankcją adekwatną do stopnia zawinienia P. B., strony podmiotowej przypisanego mu czynu, stopnia jego społecznej szkodliwości i postawy oskarżonego, będzie kara 1 miesiąca pozbawienia wolności (w zawieszeniu na okres 2 lat próby). Zdaniem Sądu Okręgowego kara w takim wymiarze powinna wpłynąć na zmianę lekceważącego stosunku P. B. do wykonywania nałożonych na niego obowiązków alimentacyjnych oraz wystarczająco zmotywować oskarżonego do przestrzegania</p>		

<p>prawa. Z tego powodu Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że obniżył do 1 (jednego) miesiąca wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności (punkt 1 sentencji wyroku).</p> <p>Jeśli natomiast chodzi o zobowiązanie oskarżonego do systematycznego wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie W. B., nałożone na P. B. w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego, było jak najbardziej uzasadnione i zrozumiałe, zważywszy na okoliczności sprawy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Orzeczenie za zarzucany oskarżonemu czyn kary grzywny w wymiarze maksymalnie 150 stawek dziennych po 120 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary grzywny zamiast kary pozbawienia wolności (z zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby) był zdaniem Sądu niezasadny. Biorąc pod uwagę realia niniejszej sprawy orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny byłoby zdaniem Sądu Okręgowego niecelowe, bowiem oskarżony winien posiadane środki pieniężne przeznaczyć na systematyczną regulację zobowiązania alimentacyjnego względem swojej byłej małżonki.</p>		

